

СМРТ ПЕСНИКОВА

Нек тако буде уме преголеми: Ноћ

Ноћ! . .

Нека бикови склопе црвене очи
нека се спусте птице, нек шкољке прозоре
затворе

Боже . . .

бре !!

Нек земља будем
да камен будем; да ми из ока из пупка
из уста

за вјеки вјекова не проклија ништа
нека будем тако нека будем, јер
спава ми се брате
а и тежак ми овај орас на грудима несити,
иск једноставно као нероткиња
и нек се никад вретено наде у
крилу не окрене

јер спава ми се брате . . .

Ова ноћ нека буде и даље и сутра и догодине
нек траје вечито ноћ јер
црвенога би доста;

очи ми као бол дубока, јер
труго сам и ни дочега ми није
најмање до песама и до песникиња тела
затвори ми очи најближи царе бели
јер је рука људска погана и подла:

(Даће ми хлеб и вино и сањаћу опет цвет)

Везув је мој јуче престао да кључа
охладила се јуче суна котларница
и нахватала се паучина по свим језерима
по свим чељустима из којих је сипала лава.
Црвоточина је брате у коленима и

зглобовима и
неспособан сам да сопствену руку набијем
у плућа

и килу бацам штенадима.

О! Вражју матер! још могу само да мислим и
сањам

и не могу да кажем ни Пожар ни Кута
и набила се шапа неког бесног вука у
жицу гласну и цима . . .

и цима . . .

и цима . . .

цима, !